

Öfverdrifvet, dåraktigt tycke för någon viss sak. *Han har den v-en att bygga, att samla sigill.* *Det är hans v. Hvar och en har sin v.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Spelvurm, Låsvurm, m. fl. — 2) Person, som har ett sådant tycke. Äfv. i flera sammansättningar, såsom: Bok-, Lås-, Spel-, Blomstervurm, m. fl.

VURMA, v. n. 1. 1) Hafva någon viss vurm. Se *Vurm*, bem. 1. *V. i musik.* *V. i samlandet af sigill.* — 2) Se *Grubbla*. *V. på något.* — *Vurmande*, n. 4.

VURMÄKTIG, a. 2. Något vurmig.

VURMIG, a. 2. 1) Som har någon viss vurm. — 2) (fam.) Ej rätt klok, grubblande. — *Vurmighet*, f. 3.

VURMSKALLE, m. 2. pl. — *skallar*. (fam.) Vurmig menniska.

VURST, vürst, m. 2. (t. *Wurst*) 1) (skepp.) Gamla tåg, formade likt aflånga korfvar och klädda med läder, hvilka fastnajas på underrårna, skägget eller andra ställen, för att skydda mot skamfilning. — 2) Se *Vurstvagn*.

VURSTVÄGN, m. 2. (t. *Wurst*) 1) Ett slags lång vagn med säten på begge sidor äfvensom fram- och baktill, hvarpå ett större antal personer kunna åka. — 2) (artil.) Ett slags ammunitionsvagn, som tillika tjänar till manskapets transporterande.

VUXEN, part. pret. af *Växa*.

VY, f. 3. (fr. *Vue*) 1) Utsigt. — 2) Tafla, målning, kopparstick, ritning, som föreställer en utsigt.

VYSS! Uttryck, som nyttjas, då man vill söfva barn. *Vyss! vyss!*

VYSSJA, v. a. 1. *V. ett barn*, söfva det genom upprepade *vyss! vyss!* eller genom vaggvisors sjungande. — *Vyssjande*, n. 4.

VÅD, f. 3. (af gamla ordet *Vad*, kläde, tyg) 1) Bredden af ett tyg. — 2) Stycke i ett klädesplagg o. s. v. af sjelfva tygets bredd. *V. i en klädning, i segel*.

VÅDA, f. 4. (af isl. *Vo*, olycka) 1) Tillfällighet (vid en olyckshändelse, hvartill någon utan uppsåt varit vållande). *Han råkade att stöta honom i sjön; det skedde af v.* — 2) Fara. *Vara i v.* *V-n af obetänksamhet*.

VÅDABOT, c. 3. pl. — *böter*. (lagt.) Böter för vådadråp.

VÅDABROTT, n. 3. (lagt.) Förbrytelse af våda.

VÅDADRÅP, n. 3. (lagt.) Dråp, som sker af våda.

VÅDAED, m. sing. (lagt.) Ed, hvarigenom någon bedyrar, att han af våda dräpt en annan.

VÅDELD, m. 2. Brand, tillkommen af våda.

VÅDELIG, VÅDELIGEN, se *Vådlig*, *Vådliggen*.

VÅDEVILL, - vi'll, m. 3. (fr. *Vaudeville*) Komiskt sångspel med kupletter, som afsjungas på allmänt bekanta melodier.

VÅDLIG, a. 2. 1) Som sker genom tillfällig olycka, utan uppsåt. *V. händelse.* — 2) Farlig. *V-t förelag.* — 3) (fam.) Förkräcklig, förfärlig. *Ett v-t urvåder.* *Han dricker, så att det är v-t.*

VÅDLIGEN, adv. Af våda. *V. omkommen*.

VÅFFELBAKARE, m. 3. En, som bakar våfflor.

VÅFFELBRUK, n. 3. Ställe, der våfflor bakas.

VÅFFELJERN, n. 3. Ett med långt skaft försedt köksredskap, hvarmed så kallade våfflor bakas, bestående af tvenne mot hvarandra passade

jern, hvilka på insidan hafva små ömsom fördjudade eller upphöjda rutor.

VÅFFERDAG, se *Vårfrudag*.

VÅFFERDAGSLÖK, m. 2. Se *Gårdlök*.

VÅFFLA, f. 1. (i äldre språket *Vaffla*, t. *Waffel*) Ett slags tunt och lätt bakverk af hvetemjöl, ägg, socker och mjölk. Jfr. *Våffeljern*.

VÅG, f. 2. I. 1) Mekaniskt verktyg, hvarmed kroppars vikt bestämmes, hufvudsakligen bestående af tvenne delar, nämligen: Vågbalken eller balansen, och Vågskålarna. Jfr. dessa ord. Se äfv. *Snällvåg*, *Besman*, *Pyndare*. *Hydrostatisk v.*, en vanlig våg, men af större noggrannhet, och som tjänar till att väga kroppar i flytande ämnen, för att bestämma deras specifika vikt. — 2) Se *Våghus*. *Föra på v.*, se *Vågföra*. — Har sammansättningarna *Kronovåg*, *Stadsvåg*. — 3) (astr.) *V-en*, ett af tecknen i djurkretsen. — 4) Svängel framtill på en vagn.

VÅG, f. 1. II. 1) Liksom en ås upprest förhöjning af vattnet i haf, sjö, flod o. s. v., uppdrifven af vinden till större eller mindre höjd. *Hafvets v-or*. *Sjön går i höga v-or*. *Skummande v-or*. *Båten syntes ej i djupet emellan vågorna*. *Drifva för vind och v.*, se *Vind*. — 2) (fig.) Vågformig upphöjning. *Ränder, som gå i v-or*. — 3) (fys.) Se *Undulation*, *Vibring*.

VÅGA, v. n. 1. I. (föga brukl.) Gå i vågor.

VÅGA, v. a. 1. II. 1) Utsätta för fara, för äfventyr att förloras. *V. penningar på spel*. *V. lifvet*. *V. lif och blod*. *V. en träffning*. — *Syn.* Äfventyra. — 2) Djerfvas att göra, säga, yttra något. *V. ett steg*. *V. en anhållan, en bön, en gissning, en tanke*. — *V. n.* Djerfvas. *Jag v-r ej gå dit*. *Huru v-r ni tala så?* *V. på*, våga; äfv. påkosta. *V. derpå löst*, försöka äfventyret, försöka på vinst och förlust. (Talesätt) *V. vinna, v. tappa*, ell. *v. vinna, tappa kan*, våga på vinst och förlust. — *V. sig*, v. r. Har samma betydelse som *Våga*, djerfvas, drista sig, men brukas mest i förbindelse med partiklar, t. ex.: *V. sig fram, förbi, igenom, i'n, uti, upp, &c.*, våga att gå, komma fram, &c. *V. sig fram med ett förslag*, våga att framställa &c. *V. sig i faror*, våga att inlåta sig i f. *V. sig in i en skog*, våga att begifva sig in i en skog. *V. er ej ut i kölden*, våga ej att gå ut &c. *Hvem v-r sig dit?* att begifva sig dit? *Han har v-t sig för långt*, vågat gå för långt. *V. dig ej att svara*. — *Syn.* Djerfvas, Drista, Drista sig, Fördrista sig, Föras, Understå sig, Taga sig dristigheten, djerfheten, Äfventyra. — *V-d*, part. pass. Underkastad fara, äfventyr, förlust. *En v. drabning*. *V-t ord, uttryck*, nog djerft, underkastadt äfventyret att ogillas.

VÅGARM, m. 2. Arm af en vågbalans.

VÅGATTEST, vågattäst, m. 3. Skrifvet betyg, som ifrån våghus afgifves, med uppgift af en der vågd varas vikt.

VÅGBALK, m. 2. Öfre delen af en våg, bestående af en likarmig häfstång, som hvilat på och rör sig omkring en på dess midt anbragt tväregg, kallad medelegg, och har vid båda ändarna, på något afstånd ifrån denna, dylika tväraxlar, för vågskålarnes anbringande, kallade ändeggjar. — *Syn.* Balans, Vågbalans, Vågstång.

VÅGBALANS, vågbalanns, m. 3. Se *Våg-balk*.

VÅGBRÄDDAD, a. 2. (bot.) Med vågigt böjd kant.

VÅGBRÅDE, n. 4. *V-n* kallas de tvenne brä-